

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

Català, pensa ben bé en la responsabilitat adquirida: Catalunya ha d'ésser la Vendée o el Piemont?

Pels camins del mal

PERDONIN els lectors de LA CAMPANA DE GRACIA la nostra insistència. Ho hem dit, ho hem tornat a dir i és probable que ens vegem forçats a repetir-ho demà mateix. La gent, però, és tan curta de memòria, que si les coses no les repetíssim cada dia, la molsa que s'hi fa al damunt cada nit, les ocultaria, les amagaria i les faria oblidar per sempre més. El cas el veiem repetit amb dolorosa freqüència.

Era costum en els polítics de la Restauració ençà, concedit que fou el sufragi universal i donada al poble la "sobirania" de disposar dels seus destins, de governar d'amagat de l'opinió popular. No es preocupaven mai de saber si existia. I si alguna vegada se n'ocupaven, no arribaven a descobrir-la, o si la descobrien, feren com aquell qui no hi veu, o no hi sent. Sigui, però, una cosa o l'altra, l'evidència ens diu que aquests procediments dels polítics, àdhuc dels que se'n diu d'esquerra, salvant sempre les excepcions honoroses, obeïen al costum voluntari de governar sense donar la cara al poble.

El resultat d'aquesta política tan curiosa i conreada no ha pogut esdevenir més catastròfic: Un país d'un cens de vint-i-dos milions d'habitants que dona estadístiques que senyalen un 45 per 100 d'analfabets. Un estament obrer depauperat, empobrit, miser, incult, sotmès i reclòs en l'explotació més sense fre. Una classe burgesa esdevinguda entrebanc perpetu de les llibertats i del veritable millorament dels que la mantenen, per la por estúpida i atàvica d'ésser ella la qui hagi de pagar les despeses i les conseqüències de les millors i de les llibertats del poble productor. Una classe alta que viu de renda, sense que li passi pel cap altra solució: tallar el cupó. Vet ací el seu ideal suprem! L'aspiració màxima de la seva vida. Una opinió pública amorfa, pastosa, sense anhels manifestats d'una manera enèrgica, conscient, definitiva. Una economia pobra, raquítica, extenuada, sense visió, sense horitzó, sense inquietuds. En fi, un estat ge-

neral del país que ens situa darrera de tots els altres pobles, gairebé en les latituds morals dels poblats i de les tribus africanes.

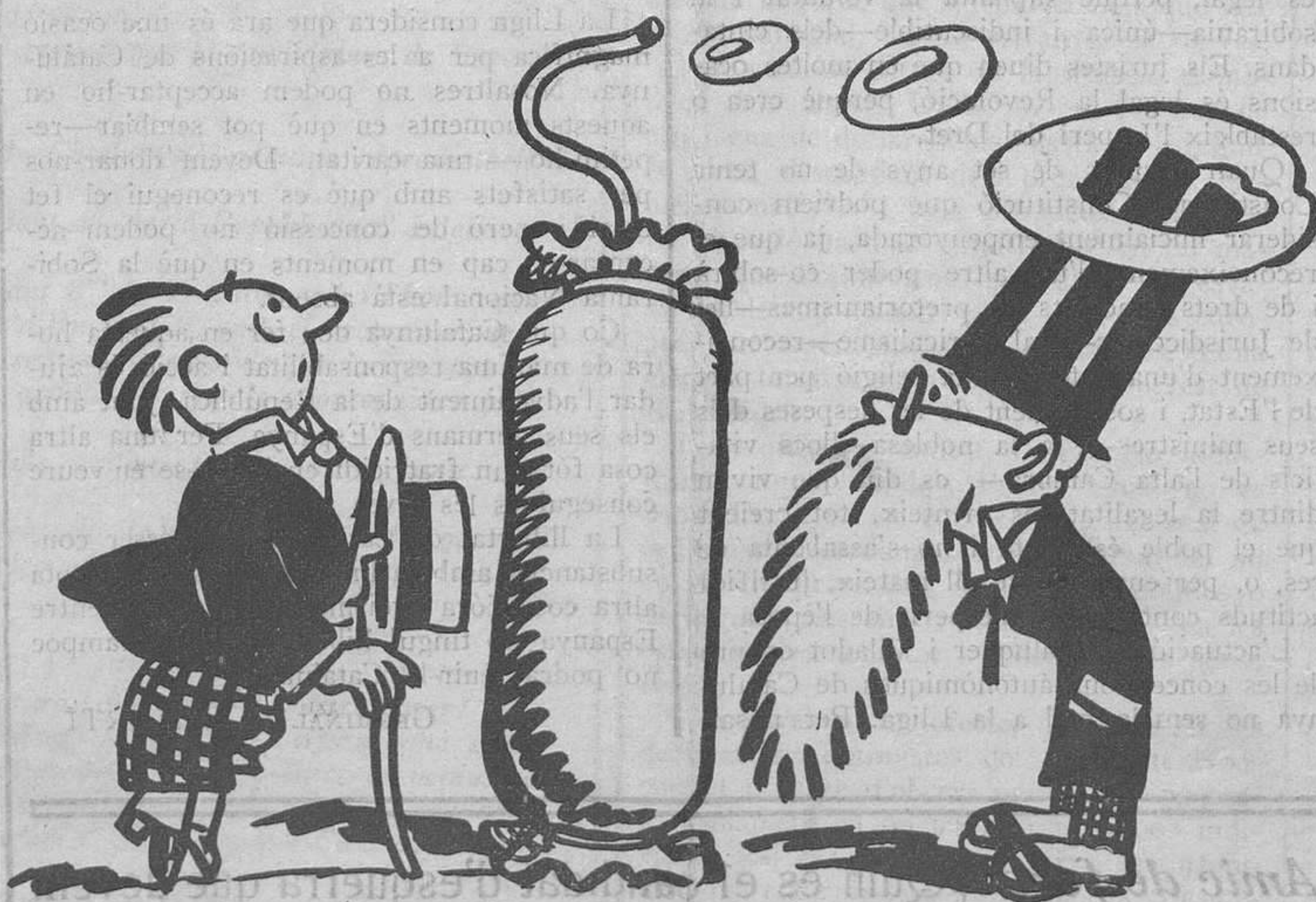
I bé; per guarir aquests mals, derivats d'aquesta política que governava d'amagat, no se'ls acut, als nostres curanderos de la cosa pública, més que aplicar-nos el mateix remei, receptar-nos el mateix beuratge que ens ha tingut ensopits fins ara. Si no hi hagués entre mig la raó de la nostra mateixa existència individual, seriosament compromesa per aquest procediment alludit, n'hi hauria, francament, per prendre-s'ho de broma, declarar sense atenuants que som incorregibles, que no hi ha salvació per nosaltres.

Perquè tots sabem, quins han estat els motius impulsors, determinants del mal. Ho sabem i ho declarem en públic. Però ens acontentem amb declarar-ho. Potser no tenim coratge per altra cosa. Perquè si

el tinguéssim, en veure que després de sofrir sis anys i mig de dictadura, que si vingué, fou perquè li preparà el llit la política que governà d'amagat, hauríem alçat la veu i hauríem protestat i exposat als quatre vents la indignació nostra. No hi ha por, però. Som prou soferts per suportar això i més. Som potsers empeltats de musulmà, i això ens fa esdevenir fatalment impassibles davant les calamitats més grosses. Si no fos així, no seria possible que els fets es repetissin, si més no, sense que algú alcés la veu.

No hi ha cap més camí. La política, així fou feta, i així fa cara i posat de seguir. I nosaltres, carregats de paciència i de confiança, ens acontentarem bo i repetint la bíblica sentència: "Ai dels que van pels camins del mal!". I seguirem impassibles arrossegant una vida de vilipendi.

ANGEL PESTAÑA

—Tant d'escàndol que semblava que anava a fer, i té, s'ha apagat la metxa!..

INTENCIONS

ALTRA VEGADA "SHUM"

SI, altra vegada "Shum", altra vegada Joan B. Acher, altra vegada el gran i malaganyat artista que es consumeix en una cella presidial.

Ja fa massa dies que hom no parla de "Shum". Perquè de "Shum" ja se'n parla, però a intermitències. De tant en tant, a la Premsa — a la d'esquerres, ja no cal dir-ho, perquè la de dretes està condemnada a no tenir pietat — apareix una noteta o un manifest recordant el pobre "Shum". La noteta o el manifest tenen algun ressò. Des de les pàgines d'El Diluvio, Eduard Sanjuan — xicot d'una generositat sense límits — procura aprofitar aquestes ocasions per a revifar el foc.

Però el foc s'apaga aviat, les veus demanant l'indult de "Shum" s'apaguen amb el foc, i hom oblida a "Shum".

I és que aquestes veus han estat disperses, isolades. Es que no s'han unificat tots aquests esforços, és que no s'ha fet amb "Shum" ço que les dones catalanes feren per l'amnistia dels empresonats i exiliats catalans. Aquell gest, aquella labor sí que tingué eficàcia. Cal fer amb "Shum" quelcom semblant.

Ho mereix com el primer, perquè ha sofert com ningú. Moltes vegades, pensant en "Shum", hem pensat en Sacco i Vanzetti i en el turment moral que sofriren abans de la mort. A aquesta pobra criatura que és "Shum" hom l'ha condemnat de la manera més dura i cruel: a no tenir joventut, a passar la joventut en un presidi. Crec que està amb això suficientment castigat. Crec que les persones més amants de l'ordre, les més religioses, les més morals, les més severes, les que més creuen en el càstig, les més respectuoses envers la societat, poden demanar sense remordiments l'indult de "Shum". Ja estan prou venjades. Li han llevat a "Shum" la joventut. Què més volen?

Cal intensificar la campanya a favor de "Shum", cal demanar la seva llibertat amb la màxima energia, cal aconseguir-la. El govern que ha concedit tants indults — encara que no tots els que voldríem —, no podrà negar-nos aquest.

Cal pensar que les hores de la presó són

terribles per a un home d'esperit. I cal que això ho pensin els que no hi han estat mai, els que sempre s'han quedat a casa, els entenimentats, els del seny, els de la paciència a tot drap, els de la tranquil·litat i els bons aliments. I cal que pensin que la presó pot matar l'esperit d'un home.

Ja fa algun temps em deia Lola Anglada que volia fer un manifest demanant la llibertat de "Shum" per tal que el signessin tots els dibuixants de Catalunya. Aquest manifest no s'ha publicat, no pas — segurament — per manca de ganes de Lola Anglada.

A més a més, crec que hi ha un comitè Pro-"Shum" que s'ha proposat alliberar aquest estimat artista. Però en tot plegat hi veig una lentitud que no em plau gens, una lentitud que no m'explico i que pot confondre's molt bé amb la manca de fe, amb la manca d'entusiasme.

Es precis reunir totes les forces, aplegar la veu de tots els homes d'esquerra — perquè els de dreta ja sabem que no són amics de demanar indults —, de tots els homes de bona voluntat, de tots les que signifiquen quelcom en la vida espiritual de Catalunya. Es precis demanar l'indult de "Shum", però donant una impressió de força, de poder.

D'un quant temps ençà, s'ha usat el sistema epistolar a Catalunya per a demanar indults, per a regradar i homenatjar algun personatge. Hom ha remès targetes al senyor Berenguer, al senyor Maluquer i Viladot, a la senyora Víctor Català.

Doncs bé; jo crec que no vindria d'una tarja més, jo crec que — sobretot per un motiu tan humil i tan digne —, a ningú no li dolrà una tarja més. Que ningú no es retregui, que ningú no s'abstingui. Que tot-hom pensí que la seva tarja pot donar la llibertat a un home que sofreix. Aquestes targetes podeu enviar-les, el proper catorze d'aquest mes — data gloriosa de l'assalt i presa de la Bastilla — al cap del Govern, amb aquests mots: "Indult de "Shum", el vostre nom i la vostra adreça. Feu-ho, que haureu fet una bona obra, una obra de pietat, de fraternitat.

I a tots els centres obrers, a tots els centres d'esquerra, obriu plec i ompliu-los de signatures. I trameteu també aquests plecs.

Així donareu prova de la vostra vitalitat, de la vostra dignitat.

Lluís CAPDEVILA

Un tipus

Es bastant original i molt apte per a "gura"; de qui, algú, diu i assegura que és un cas excepcional.

Amb els seus cognoms de fruites i verdures — meló i bleda — i amb "milions d'ous", si s'"enreda" és perquè somnia truites.

Com a mínim, es creu ésser un invencible gegant o un altre Napoleó el Gran; i, com a màxim, un Cèsar.

Insisteix en què els mots bons i els més sublims pensaments, no seran tan convincents com els fusells i els canons.

Només pensa en la batalla, que exterioritza amb menaces, per a excitar a les masses contra qui, amb prudència, calla.

Qui, ensems, vol segar i batre, i buscar tres peus al gat, pot resultar masegat, perquè n'hi ha de trobar quatre.

Per 'xò ha dit una mulata que, a l'igual que a En Galí, és molt probable que n... surti el tret per la culata.

Es viu, astut, fa el MUSSOL I NI ell ho sap ço que vol.

AGUILETA

Deuen ésser diputats de Catalunya:

Marcel·lí Domingo, Gabriel Alomar, Lluís Nicolau d'Olwer, Antoni Rovira i Virgili, Angel Samblancat, Jaume Aiguader i Miró, Miguel Santaló, Joan Casanoves, Francesc Macià, Ventura Gas-sol, Miquel Baltà Eduard Layret, Lluís Companys, Daniel Cardona, Salvador Albert i Lluhi i Vallescà.

L'actitud de la Lliga

ARRIBA a les meves mans un extracte te-legràfic del discurs d'En Ventosa i Calvell definint l'actitud de la Lliga en l'actual moment polític.

Comença negant les concomitancies amb la primera dictadura, quan ens són a tots conegudes les relacions amb elements dirigents de la Lliga en els moments anteriors al cop d'Estat de Primo de Rivera. No significa res, en aquest cas, l'actitud de Raimon d'Abadal al front del deganat del Col·legi d'Advocats barceloní; si, en aquest cas, l'actitud fou digna, en multitud de casos, entre ells durant l'època en què Martínez Anido governà Barcelona a estil colonial, en què la Lliga concedí un ajut moral al citat "governador"; i, sobretot, en la tolerància durant els anys de la primera dictadura; tolerància que el Dictador compensava bé deixant-los participar de la dis-bauxa econòmica en què el país vivia, que permeté als grans financers de la Lliga —més societat anònima, que partit polític— engrossir notablement les seves ja no petites fortunes.

En definir-se en el present moment polític, diuen estar exactament situats com quan la seva fundació, i repeteixen el seu article primer: "Treballar per la defensa de les reivindicacions de Catalunya dintre l'Estat espanyol". Està en el record de tots el poc afecte que per les coses de Catalunya ha tingut sempre la Lliga; recordem que per les coses nostres no han fet res ni des dels Ministeris.

Reconeixen el fracàs de l'assimilisme, però no ens diuen que durant la seva estada als ministeris no feren res per a suavitzar la política assimilista de l'Estat. La seva vocació de "guàrdies de corps" i l'afany de passar per bons xicots, féu que no es preocupessin de la qüestió catalana ni de la derogació de la inícia Llei de Jurisdiccions.

Cal tenir també en compte la pràctica que ha emprat sempre la Lliga en suplantar la voluntat dels ciutadans, amb un servei d'agents electorers, més que electorals, un meravellós sistema que li permeté aparèixer com el grup polític més fort de Catalunya.

Per justificar la seva no intervenció en activitats revolucionàries, diu que els procediments revolucionaris han fracassat. Per això—diu—actuem dintre la legalitat. Per tal com quan un règim viu en dictadura, no és legal, perquè suplanta la voluntat i la sobirania—única i indiscutible—dels ciutadans. Els juristes diuen que en moltes ocasions és legal la Revolució, perquè crea o restableix l'Imperi del Dret.

Quan després de set anys de no tenir Constitució, Constitució que podríem considerar inicialment empenyorada, ja que el reconeixement d'un altre poder co-sobirà i de drets concedits als prefirianismes—llei de Jurisdiccions—, al clericalisme—reconeixement d'una determinada religió per part de l'Estat, i sosteniment de les despeses dels seus ministres—, a la noblesa—llocs vitalicis de l'alta Cambra—, es diu que vivim dintre la legalitat, es menteix, tot creient que el poble és idiota i no s'assabenta de res, o, per enganyar-se ell mateix, justifica actituds contràries a l'esperit de l'època.

L'actuació de Maluquer i Viladot en pro de les concessions autonòmiques de Catalunya no sembla mal a la Lliga. Per nosal-

tres no és interessant tal qüestió; primer, per ésser la constitució d'Ajuntaments i Diputacions il·legal, contrària al veritable esperit de l'any 30, tot suposant que en l'època anterior al 23 fossin la vera expressió de la voluntat popular. I després, per no interessar-nos la concessió en venir de segons quines mans.

La Lliga continua també la seva coneguda política. Quan un règim ha fracassat, com ha fracassat la Monarquia, a través de la seva història, no pot seguir-se l'ideari monàrquic; cal, però, proclamar-ho, perquè no doni lloc a equívocs. L'asseveració que la Monarquia és compatible amb la Democràcia, és equivocada; no pot ésser democràcia veritat, pel fet d'escapar a les responsabilitats que comporta el poder, poder que, en aquest cas, és la magistratura més alta del país.

El dir que si hi ha un nou "pronunciamiento", o un moviment revolucionari, es tornarà indefectiblement a una nova Dictadura, és un dels tòpics que amb més freqüència empen els dretistes. El primer cas, el del "pronunciamiento", no pot repetir-se, perquè ha estat molt dolorosa la prova per a l'Exèrcit en els anys de Dictadura, en què un home de la mateixa carrera ha creat la màxima indisciplina. L'Exèrcit, doncs, està decidit a quedar-se a les casernes, tot veient com revoluciona o evolucionaria el país. L'altra solució, la revolucionària, la més desitjable, ha de portar, no a una nova dictadura, ans a un règim de democràcia pura, que tanta falta ens està fent, per incorporar-nos al segle i a Europa. Per això desitgem la revolució, que espanta tant la gent.

Ventosa i Calvell, que en una part del seu discurs elogià la democràcia suïssa, cau en la paradoxa de combatre la República Federal, perquè—diu—seria molt possible que caiguéssim en el cantonalisme, que desacreditaria el règim d'autonomia. A part d'ésser antiliberal aquest pensament — ja què no desitja per als altres països peninsulars el que vol per Catalunya, no veiem cap perill en la disgregació cantonal, sobretot si respon a necessitats ben definides, geogràfiques, econòmiques, espirituals i idiomàtiques. Seria molt més possible la Unió d'Estats Europeus, en països de màxima descentralització com Suïssa, que amb grans nacions de tendència unitarista com França i Itàlia.

La Lliga considera que ara és una ocasió magnífica per a les aspiracions de Catalunya. Nosaltres no podem acceptar-ho en aquests moments en què pot semblar—repetim-ho— una caritat. Devem donar-nos per satisfets amb què es reconegui el fet català; però de concessió no podem acceptar-ne cap en moments en què la Sobirania Nacional està absent.

Ço que Catalunya deu fer en aquesta hora de màxima responsabilitat i acció és ajudar l'adveniment de la República, junt amb els seus germans d'Espanya. Fer una altra cosa fóra un fratricidi, en isolar-se en veure conseguides les seves aspiracions.

La llibertat de Catalunya deu ésser substancial amb la llibertat d'Espanya; tota altra cosa fóra egoisme mal entès; mentre Espanya no tingui llibertat estable, tampoc no podrà tenir-la Catalunya.

GERMINAL ROS MARTÍ

Amic de fora: ¿Quin és el candidat d'esquerra que devem posar davant del que la "Lliga Regionalista" presenti al districte al qual pertany?

El centenari de Mistral

S'HAN celebrat, a la nostra ciutat, una sèrie d'actes per a commemorar el naixement del gran poeta provençal Frederic Mistral; les ressenyes han estat fetes a bastament per la Premsa diària amb una extensió digna de tenir en compte. No sols han estat els diaris catalans, sinó tots plegats, els que han dedicat articles frontals al llenguadocià que el 6 de setembre de 1830 neixia a Maillanne i en morir va legar a la Provença una rica i diversa producció.

Barcelona ha retut un homenatge merescudíssim a Mistral, alçant-li un monument en els bells jardins del parc de Montjuïc. D'avui endavant el nostre poble podrà tenir una pedra que li recordarà el gran autor del bell poema "Mireia".

Com vàrem anunciar en un dels darrers números, han vingut personalitats del Lluenguadoc per a assistir a la Setmana Mistral. La nostra gent de lletres i les autoritats mitjanament populars els han fet els dies ben agradosos a casa nostra, i marxen encisats del tribut que s'ha fet al poeta.

El darrer acte, un sopar de comiat al Ritz, va ésser francament d'amistat als provençals. Hi hagueren discursos, i dels de casa, parlaren el regidor senyor Maynés, en nom de l'alcalde, i l'Estelrich, qui clogué l'acte.

Ha estat una setmana agradable per la intel·lectualitat provençal-catalana, que ha pogut constatar, una vegada més, que Catalunya coneix i estima els homes que, cantant les seves bel·leses, l'han enaltida davant del món.

El naufragi de l'esperit

ESTEM tristos; sentim el buit d'una immensa soledat espiritual. Hi ha moments que hem de reprimir les llàgrimes. El cor és desconsolat sempre...

Gireu els ulls a tots costats i sofriu un desencant. El vostre esperit cerca un recer per abrigar-se, un refugi per a no sofrir la marejada terrible de les multituds infecundes, buides, sense altre per què de la seva vida que l'anar passant, quan no és la disbauxa i desenfrè de llurs passions i instints més arran de terra; i aquest refugi, aquest port de salvació, no el trobeu ni en vosaltres mateixos, perquè la voluntat és dèbil per a resistir l'ímpetu furient d'aquest mar en etern temporal de l'egoisme — ignorància de la malvestat, ignorància de la indiferència, ignorància...

El cel se us mostra blau, transparent com una esperança que irradiés al vostre entorn...; mes, quant prest s'eclipsa l'esperança lluminosa

L'ambient és empestat, feixuc, irrespirable. Si sou jove, viviu morint, sentint sempre ansies infinites de quelcom indispensable que cerqueu en va. A la vostra tristesa, al vostre isolament, i fins a les vostres llàgrimes, respon un chor diabòlic de rialles, de músiques destrempades, un bufarut huracanat de vulgarisme que us desvia el cervell.

El jovent viu mancat d'espiritualitat; ha perdut el respecte d'ell mateix, no té ànima en el cos. Viu pel soroll i fent soroll; i això és el lema de la seva vida, la bandera d'aquests brots tendres de la humanitat, dels quals s'espera el fruit saborós per al futur d'aquells que simbolitzen el Millorament, l'Avenç, el PROGRÉS!..., paraules lluminoses que brillen com atxes solitàries vetllant un difunt.

I la dignitat humana, on és? Ah!, la dignitat, per als nostres joves, és confosa amb la vanitat, amb l'ostentació, amb l'orgull de les seves decrepites i desprestigiades personalitats: presentar-se abillats a la última moda, fent gala de la seva petulància, dels seus vicis, del seu desmillorament físic, conseqüència d'aquests, i enraonar per les butxaques d'assumptes grollers, buits, sense cap interès, cercar pretextos per emprar paraules, per a fer-se notar en les reunions, per a popularitzar-se no vulgüeu saber a força de quines coses... heu-vos ací el seu tot.

I vosaltres, els tristos, els orfes, els solitaris, protesteu, tracteu d'obrir-vos pas per entre aquesta mar avalotada d'idiotisme estúpido, i sereu el naufrag que lluita inútilment contra la fúria inclement de les oncs que, a la fi, triomfants, gronxen vostres cossos exhaurits entre sarcàstics somriures d'escuma.

GALLARANC

Davant la política catalana

L'opinió de "La Campana de Gràcia" al resultat del plebiscit de "Mirador"

DESPRES dels sis anys, quatre mesos i tretze dies de govern dictatorial, no creïem pas sincerament que "això" resistís tant de temps, i encara fes l'efecte que es podia consolidar. No ho creïem, perquè la mateixa burgesia havia de veure que la seva prosperitat, el seu manteniment, el seu paper històric estaven no en servir de puntal d'allò que havia rebaixat la pesseta, havia desfet la hisenda, havia desorganitzat les forces administratives que pel seu control donen un major crèdit a la governació exacta d'un país, sinó en enderrocar-ho, tot per tal d'ésser ella mateixa la que es donés la pauta de la seva direcció social, política i administrativa.

Però no ha estat així. En unes operacions de tàctica trivial, en la recerca d'unes responsabilitats administratives i ínfimes, s'han gastat — s'han malgastat — les primeres forces de xoc, admetent l'ésser col·laboradors del Govern, això és, l'acceptar càrrecs per R. O. i servir els interessos del manteniment d'un ordre que, en ésser mantingut, no tan sols assegura una fictícia tranquil·litat pública, sinó que dona marge a què es consolidi allò que és responsable de la pèrdua del sentiment civil del país, de la pèrdua del valor monetari de la pesseta i de la pèrdua de la consideració nacional, que ha convertit l'ambient del país en una mena de república sudamericana i xiroia, on és possible que un estranger sigui cap d'Estat Major i que uns quants homes es reparteixin la governació de l'Estat, sense la intervenció directa i transcendental del país.

No es tenia que parlar d'eleccions, perquè no se'n podia parlar; no es podia parlar de Constitució del 76, com no es podia parlar de la del 12 o de la del 68, perquè no n'existia cap; no es podia ni es devia parlar de solucions legals, perquè la legalitat ha fugit d'Espanya des del 13 de setembre de 1923.

¿Que ara governen uns homes plens de bona voluntat, que volen que el país torni a la normalitat de l'any 1923? Es que els homes constitucionalistes creuen que no pot tornar-hi. I els que no ho som, ho creiem menys.

Per això, en parlar-se d'eleccions, nosaltres arronçarem les espatlles i veïrem, en aquell joc, un moviment més per a destriar forces que es debatessin entre elles, mentre s'assegurava el futur de la força vertebral de l'Estat.

Nosaltres no hi volíem creure, en eleccions, perquè creïem sincerament que no serien possibles — encara en dubtem ara —; però per si hi ha cas, ha fet bé "Mirador" en consultar l'opinió dels seus lectors, per tal de saber quins són els homes que deuen merèixer la voluntat de Barcelona, que, en definitiva, dona la pauta de ço que serà Catalunya.

Els noms han estat ben trobats: Lluís Nicolau d'Olwer, Antoni Rovira i Virgili, Francesc Macià i Llussà, Jaume Aiguader i Miró i Francesc Cambó i Batlle representen, cada un d'ells, un valor dins la política catalana. Però hem de tenir present que, a hores d'ara — després de la definició monàrquica de la Lliga —, seria, potser, un altre el resultat de l'elecció del senyor Cambó.

Nosaltres creïem que és necessari una unió de les forces civils de Catalunya; de totes aquelles forces que no han tingut cap mena de contacte amb els elements que s'han sentit satisfets d'una mexicanització de la política espanyola; de tota aquella gentada que anà a acomiadar el general Primo de Rivera el dia 14 de setembre, o de tota aquella gent que, tot hi considerant-se catalanista, trobava que ara es vivia més tranquil·lament que abans i que la dictadura militar — la d'abans i la d'ara — eren necessàries per a la calma del país. Amb tota aquesta gent que no ha sentit la vergonya de trossejar el sentiment civil, cap polític amb dignitat no deu col·laborar-hi. Els mateixos militars que tenen consciència del seu càrrec i de la seva responsabilitat històrica, creuen que la seva tasca és a les casernes i no ocupant cap dels càrrecs que de dret pertanyen als elements civils representants de totes les opinions i de totes les classes. L'exèrcit deu intervenir tan sols en els afers que li pertanyen: la defensa de la terra; però no pas en l'administració d'un Estat.

Per això, tot i considerant que el plebiscit de "Mirador" ha fet un gran bé per tal com ha obert la porta a les discussions polítiques, de les quals els capitosts n'han de truar l'alliconament necessari per a la seva direcció espiritual, creiem que cal que cada periòdic de significació tradicional en la vida històrica i política de Catalunya, reculli en les seves planes les opinions dels seus subscriptors i dels seus lectors, que, en definitiva, són, en realitat, gent que està d'acord amb les idees de cada publicació.

LA CAMPANA DE GRÀCIA demana als seus lectors que diguin si creuen que la candidatura de Barcelona, en el cas d'haver-hi eleccions, deu estar integrada per tots els elements que responen a un sentiment de catalanitat, de civilitat, de democràcia, necessària en l'hora present. Barcelona necessita una candidatura que sigui la veritable representació de la democràcia i de la civilitat de Catalunya, i en la qual no hi càpiguen els confusionarismes de règim.

Per això demanem als nostres lectors si creuen que la candidatura de Barcelona ha d'ésser aquesta:

- GABRIEL ALOMAR ("Unió Socialista de Catalunya", genuïna representació de la civilitat).
 ANTONI ROVIRA I VIRGILI (representant d'"Acció Republicana" i dels republicans catalans).
 LLUÍS NICOLAU D'OLWER (representant d'"Acció Catalana" i l'home que ha sabut encarar-se, quan l'enterrament d'En Layret, amb el pretorianisme i amb la burgesia catalana, quan aquesta, sentint-se assistida per la irresponsabilitat, ha atacat a fons les reformes i avantatges socials aconseguïdes pels obrers).
 VENTURA GASSOL (en representació dels exiliats polítics i dels amics de Francesc Macià).
 JAUME AIGUADER I MIRÓ (en representació de l'obrerisme català, que ha mantingut la dignitat de les seves conviccions i de la seva fe quan tothom defugia fer-ne declaració).

Lectors de LA CAMPANA DE GRÀCIA: ¿Voleu trametre'ns una tarja a la nostra Redacció acceptant aquesta candidatura i dient-nos el vostre parer?

Cal que ens anem definint, perquè, arribada l'hora electoral, cas que soni, Catalunya sapiga a què atendre's i els directius dels partits polítics es vegin en l'obligació d'acceptar ço que vol el país i no imposar uns candidats que tan sols respondrien a necessitats particulars o lligaments d'interessos que Catalunya sempre ha rebutjat.

Aquesta és la conclusió que ha tret del plebiscit de "Mirador"

LA CAMPANA DE GRÀCIA

Correu de l'Estranger

EL CENTENARI DE JULES FERRY

A comissió de l'ensenyament de la Cambra francesa de Diputats ha acceptat el projecte de llei del senyor Herriot que tracta d'organitzar la commemoració del cinquantenari de les lleis de 1881, mitjançant les quals es reorganitzà l'ensenyament primari a la República francesa i es creà en totes les viles i vilatges de la nació una escola pública.

La comissió ha decidit igualment de celebrar el centenari de Jules Ferry, nat el cinc d'Abril de 1832. La memòria del gran patriota serà celebrada, doncs, al mateix temps que la seva obra principal.

La vida política de Jules Ferry fou exemplar. Va tenir la bona fortuna de veure realitzada, abans dels cinquanta anys, l'obra a què s'havia consagrat: l'organització de l'ensenyament primari.

L'obra de Ferry és gran i és bella. En una època en la qual fins les millors intel·ligències de França no pensaven més que en la *revanche*, Ferry sabé comprendre que una gran nació ha d'esguardar sempre l'esdevenidor. En la segona part de la seva vida política, Ferry es dedicà a la creació d'un imperi colonial. Però la seva actuació en aquest sentit, molt diversament criticada, restà, davant la seva obra escolar, en un pla secundari.

Gràcies a la difusió de l'ensenyament primari, el nombre d'analfabets a França ha esdevingut pràcticament insignificant. L'escola pública, gratuïta, obligatòria i laica, ha conquerit el respecte de tothom. El nivell de l'ensenyament ha augmentat d'una manera continua.

Quina pena no fa, davant d'aquests resultats tan brillants, tan sòlids — digne coronament d'una noble vida —, considerar l'estat de l'ensenyament — de l'ensenyament primari sobretot — al nostre país. Penseu en les reformes que un tal senyor Callejo — Ministre d'Instrucció Pública! — va portar a cap durant la Dictadura. Penseu-hi. Recordeu, al mateix temps, el nombre d'analfabets que encara hi ha avui dia a Espanya. I aleshores, el qualificatiu que mereixen els governs que governen així us vindrà — espontàniament — a la boca.

Llur lema sembla no ésser altre que *perpetuar l'embrutiment del poble*.

LA SITUACIÓ ECONÒMICA DELS ESTATS UNITS

LS financers dels Estats Units no es cansen d'afirmar repetidament que la crisi econòmica i financiera que travessa llur país, és un fenomen transitori que no trigarà a contrarestar. La primera víctima d'aquest fals optimisme és, naturalment, el mateix poble nordamericà. Però quan hom coneix el cinisme dels homes de negocis, que no miren més que llur profit personal, no cal estranyar-se de res.

Per a fer-se càrrec de la situació econòmica dels Estats Units no cal fer cas de cap mena de declaracions: basta amb seguir la corba descendent dels preus de les primeres matèries i dels productes agrícoles. La situació ha anat empitjorant en tal manera, que l'optimisme ha acabat per esvanir-se de cop i volta: totes les borses europees han assenyalat, una vegada més, d'una manera terminant, la situació del mercat de Nova-York.

I és que, en realitat, la situació industrial i comercial dels Estats Units no és bona. Per a fer-se càrrec de l'estat real de la indústria nordamericana, cal fixar-se, no en els discursos dels seus homes polítics o de negocis, ans en les estadístiques — en les estadístiques sobretot — dels obrers sense feina.

I així veiem, en efecte, que malgrat les declaracions optimistes del president Hoover, el nombre d'obriers parats ha augmentat, solament en un any, en 1.250.000 individus. És, certament, una xifra important, però els comentadors imparcials la conside-

ren encara molt inferior a la realitat... Ultra això, moltes fàbriques han reduït les hores de treball.

Quant al comerç, cal remarcar només, d'una part, la disminució de les exportacions i de les importacions i, d'una altra part, la baixa dels preus interiors.

I ja dèiem la setmana passada que les mesures duaneres ultra-proteccionistes votades pel Senat dels Estats Units, no solament no milloraran la situació, sinó que l'empitjoraran notablement.

REUS

L'ENTITAT cultural *Centro de Lectura*, tan justament elogiada per propis i estranys, i a la que m'enorgulleixo de figurar entre els seus socis de número, segueix ara uns viarans que no són precisament els que hi calen per a poder seguir ostentant el nom de popular que amb tanta justesa i propietat venia donant mostres d'ésser-ne. I vaig a demostrar-ho en molt poques paraules. Als seus directius, xicots de bona voluntat, no tots, però bastants d'ells, d'idees avançades gairebé tots, se'ls ha acudit una idea genial que palesa ben a les clares si en són d'avançats.

Com que el *Centro*, la mala direcció del qual quedà evidenciada ja fa molt temps (més ben dit, no és un secret per ningú), es veu que aquests alludits directius s'hauran posat a la barretina de fer una bona obra i de fer que el *Centro* sigui un model en el seu gènere. Res menys no es proposen que un pla de reformes, entre altres, que caldrà, si s'aprova, esculpir en lletres d'or els noms del Consell directiu, per a estímul dels seus successors.

Fem-los justícia. Allà va:

Volen "jubilar" dos empleats, ja vells (un dels dos s'ha passat la joventut al servei del "Centro"), amb la meitat del sou, amb l'obligació de prestar servei, si bé més reduït, però se'ls impossibilita, en canvi, de poder completar, fent altra feina, el seu anterior sou, pel fet d'haver d'acudir allí... les hores que siguin. Per si això no és prou, una altra: A aquelles bones dones que cuiden de la llimpiesa, a la Societat, se'ls rebaixa el sou, a fi i efecte que entre això i el mig sou dels dos dependents "jubilat" (?) es pugui mantenir un altre dependent, o sigui una plaça nova. No faig comentaris. Els que coneixen el "Centro de Lectura" ja els faran i convidaran amb mi de la injustícia que mides d'aquesta naturalesa representen, i més encara tractant-se d'una junta composta d'homes des de socialistes fins a republicans d'Acció Catalana.

Els que estimem el "Centro" estarem a l'aguait, pel que pugui ésser, abans no vingui a consumir-se aquest acte de mala administració i a la vegada un atemptat contra la classe treballadora.

P. E. P.

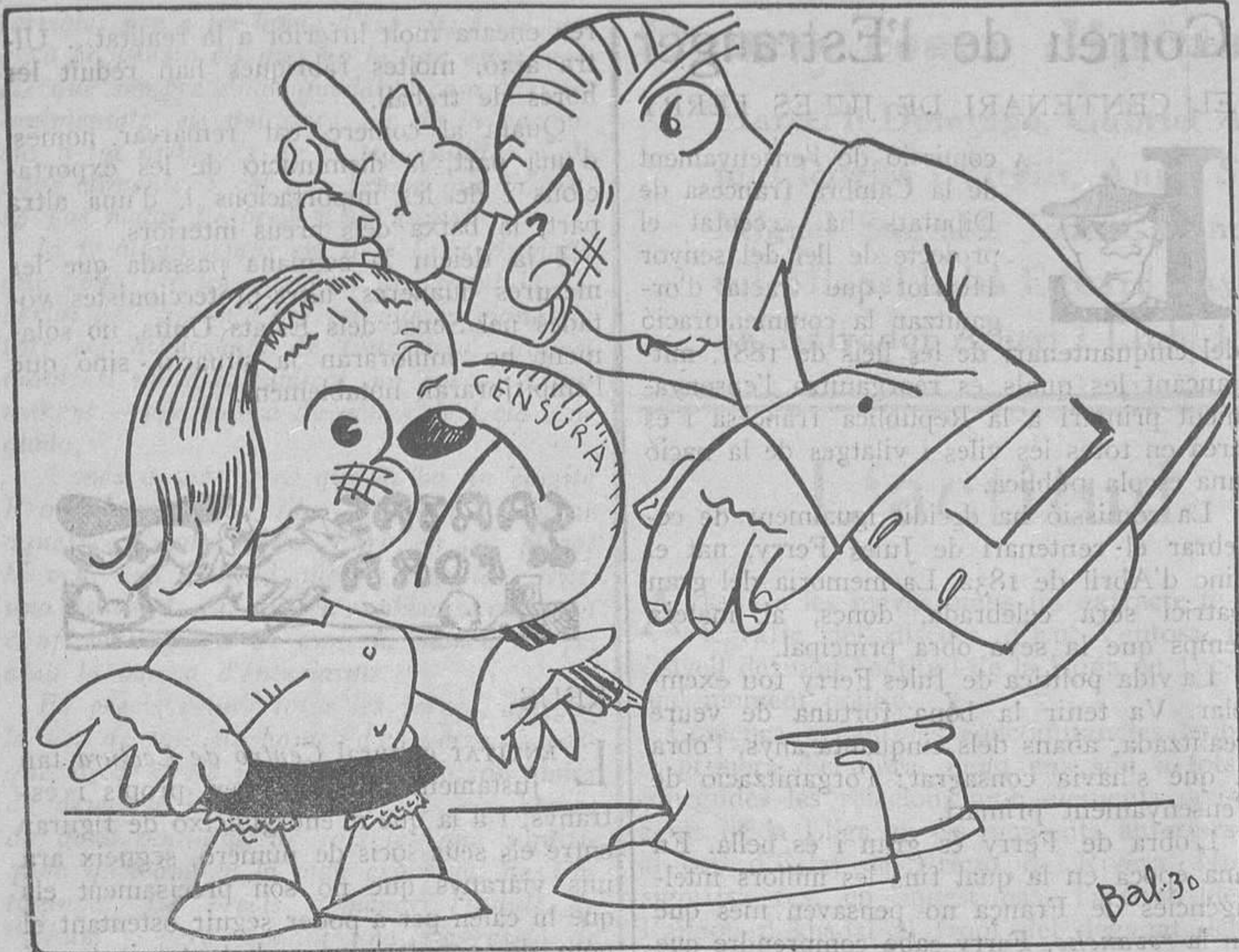
SANT VICENTS DE CASTELLET

A poc a poc, la massa adormida del jovent dels pobles de Catalunya, comencen a desvetllar-se. Els diaris d'ideals van guanyant terreny contra la Premsa grisa i es van formant nuclis de joventut que s'agrupen sota la bandera.

I el nostre poble? Es pot constatar que a les comarques rurals i àdhuc a les més endarrerides, el jovent que ha passat sis anys i mig adalera fanàticament pel fútbol, es decanta vers la política, s'interessa pels afers públics, sent la seva obligació de complir els deures de bon ciutadà i s'adona poc o molt de la responsabilitat que pot haver la joventut catalana.

I la joventut de Sant Vicents? Han trigat, però del mal el menys. Les joventuts rurals eren el punt negre de l'esdevenidor polític de casa nostra, per tal

Català: Pensa que a la "Lliga" ja no hi cap tothom

El que diuen sempre els dentistes

—No te'l puc arrancar perquè tens la galta inflada

com la joventut que es passa els millors anys de la vida ballant i jugant al futbol els diumenges a la tarda i anant del camp al cafè, són les que formen aquells homes sense escrúpols, sense consciència, o sia, miserables que es vénen les actes.

I els homes de demà d'aquest poble, on seran?

Si ara no es preocupen de la seva terra, del futur, del nom i de l'honra, ¿què seran? Revenedors de consciències.

Es l'hora de les màximes vibracions, l'hora de treballar, l'hora d'allistar-se per a la croada de la cultura i de la llibertat, i Catalunya no mereix que en aquest exèrcit hi hagi desertors.

M. V. V.

IGUALADA

DISSABTE darrer, a l'Ateneu Igualadí de la classe obrera, va tenir lloc una funció homenatge a Santiago Rusiñol.

Fou representat el drama en tres actes "El Mistic", original del nostre gloriós autor, per la companyia del Teatre Novetats de Barcelona, dirigida pel primer actor Joaquim Torrents.

Nombrós públic omplena la sala d'espectacles, que aplaudí el Mestre Rusiñol.

Després foren llegides poesies i es donà un acte de concert.

El teatre, bellament engalanat, oferia l'aspecte de les grans solemnitats.

D. D.

POBRES INFANTS!

Segons "El Magisterio Nacional", en aquella tan discutida comunitat de trenta milers de nens i nenes a l'Exposició, dos mil sufriren insolacions i degueren ésser assistits per individus de la Creu Roja en diversos llocs del recinte.

A veure quan es donaran compte que la canalla no serveix per a fer els gegants.

JA S'HAN FET ELECCIONS

Un setmanari català va fer, entre els seus lectors, unes eleccions de diputats. Els majors nombres de vots els obtingueren Nicolau d'Oliver, Rovira i Virgili, Francesc Macià, i Jaume Bofill, per aquest mateix orde.

Ara, que vinguin les eleccions veritat, i que surti gent nova, com En Sunyol, per exemple, que poden fer i faran—ben segur—tasca profitosa.

MÉS ENLLÀ, MÉS ENLLÀ!

Els actes polítics que semblava haurien estat autoritzats a finals de juny, han estat ajornats fins a darreries d'estiu.

Deuen tenir por que les calors ens alterin la llengua i el cervell.

EN QUE QUEDEM?

Mentre, per una banda, no són permesos els actes polítics, per l'altra, el Ministre de Governació autoritza al metge Albiñana per a una conferència sobre "Nacionalismo español". No hi ha dret.

General Marzo, favoritisme en aquesta hora?

A AMERICA TAMBE ELS CONEIXEN

Deia "La Nación", de Buenos Aires: "El Gobierno gana un pleno éxito con este viaje, por el ambiente cordial que ha hallado el monarca en Barcelona y la solidaridad del partido Regionalista, "experto en ardidés políticos y estrategias electorales". Seran els altres, que els "definiran" del tot?

VENEN ELS REIS A L'ESTIU

Imitant el rei Carles de Romania, diuen que Ferran de Bulgària vol presentar-se, de cop i volta, a la seva pàtria.

Només en mancarà un per a fer el tercer de la cavalcada.

L'ESTATUT DE CATALUNYA

Ja s'han reunit els representants de les quatre diputacions catalanes.

Veurem, ara, què en surt de tot això. Si ha d'ésser per a posar en ridícul la nostra terra, que es desin, aquests senyors.

DEL CENTRE DE DEPENDENTS

A remarcar, un bon article de "Tribuna lliure", que publicà "El Dia", de Manresa, del 27 de juny darrer.

Com ells, també preguntem nosaltres:

Com està l'assumpte del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria?

POBRES BOLIVIANOS!

A la simpàtica república, els ha sortit un granot de mal dolent: la dictadura.

Els compadim, als bolivians!

LES COSES A MITGES

Han estat sobresegudes les causes contra el general López Ochoa.

I el seu llibre "De la dictadura a la república", quan podrà vendre's i llegir-lo tothom?

UN NOU PARTIT

Dirigit per Indalecio Prieto s'ha constituït, a Biscaia, un nou partit denominat "Agrupació Republicano-Autonomista".

Desitgem que la campanya iniciada per aquell sector doni el fruit desitjat.

VAGUES

Hi ha hagut vaga a Sevilla, a Màlaga, a Granada, a Còrdova.

Es veu que els andalusos saben fer alguna cosa més que exposicions hispano-americanes. I es veu que els obrers del camp d'Andalusia no volen seguir essent tractats com a bèsties.

I A BILBAO I A SARAGOSSA...

I a Bilbao i a Saragossa també hi ha hagut intranquil·litat.

UNA ALTRA A L'AIGUA

A Bolívia una revolució benemèrita ha acabat amb la dictadura.

Sembla que això de les dictadures està passant de moda.

FE DE VIDA

Encara queden Unions Patriòtiques. I es veu que encara hi ha gent amb prou barrazo o prou inconsciència per a freqüentar-les.

Ens en assabentem perquè en una d'aquestes Unions Patriòtiques l'altre dia celebraren una funció teatral representant "Los monigotes".

Es l'obra més indicada per a una Unió Patriòtica.

POBRE NOI!

El pobre Estelrich encara es fa la il·lusió que serà ministre.

Així ho diu a tothom que vol escoltar-lo.

Però ningú no vol escoltar-lo.

LA PATUM, O EL SENYOR BERGAMIN

El senyor Bergamín, o la patum—com vulguin—no creu que aquesta sigui l'hora de les esquerres.

Es clar que l'opinió d'aquest pobre home no ens interessa; però, vaja, Santa Lúcia li augmenti la vista!

L'HORA FUNESTA

A Bèlgica, al castell de les Ardennès, on passa la convalescència el senyor Cambó—no tots els pagesos de Besalú poden passar la convalescència en un castell—el polític de la concòrdia ha declarat que encara no li havia arribat l'hora de governar.

Per nosaltres, ni mai que li arribi!

PARTIT O PARTIDA?

A Madrid, uns periodistes han preguntat a Romanones si el partit (?) que pensa organitzar el senyor Alba seria govern.

I Romanones ha contestat:

—Sí, senyors; i abans que s'acabi l'estiu. El gabinet fóra a base d'Alba, Alhucemas i jo.

—Vostè serà president?

—No, no! Jo ja he experimentat aquesta satisfacció. L'interessant és que ara hom serveixi la pàtria."

Ara solament? I abans? Ja no es pot demanar més cinisme, vaja!

Pei (Anglès).—Va.

G. R. M. (Alacant).—Molt bé; anirà.

T. R. (Figueres).—Aquí encara tenim censura. No ho oblideu.

Llens (Pont d'A.).—No ho hem entès. Voleu tornar-ho a fer?

Un Federal (Martorell).—Està bé; va.

L. A. V. (Sta. Coloma Q.).—Igual.

N. N. (Barbarà).—No en volem, d'anònims.

U. C.—Amb tota seguretat us deviem contestar que no anava. Aquest serà publicat.

J. J. C. (Mataró).—Vàrem parlar-ne ja.

"Volney".—Ara anirà.

Kikosis (Manresa).—Si treieu tota la palla i resulta més curt, firmeu-ho i ho publicarem.

J. V.—Us suggerim que d'aquest en feu dos. D'altra manera no podríem publicar-lo per la molta extensió que té.

Onic (Gironella).—Va.

Un Ripollès.—Igual.

L. P. (Agramunt).—Va la nota.

M. V. V. (Sant Vicents de Castellet).—Vos ho publiquem.

E. P.—Hauréu vist que en el darrer número ja ens ocupàrem d'això. Aquest és el motiu que ens priva de publicar el vostre article.

S. M.—Si el llapis roig no hi intervé, anirà.

P. E. P.—També va.

Aguileta.—Anirà.

A. G.—Va.

La Campana de Gràcia

prepara un número extraordinari dedicat al 14 de juliol, a l'assalt de la "Bastilla".

Serà una gran cosa. Hi posem el cap i el cor.

Hi haurà diversos dibuixos de l'època, i articles signats per Angel Pestaña, Angel Samblancat, Lluís Capdevila, Domènec de Bellmunt, Francesc Madrid, Domènec Guansé.

Prepareu-vos a adquirir aquest extraordinari de "LA CAMPANA DE GRÀCIA"

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA

Impremta "La Campana", Om, 8, Barcelona

Gràcia

Llegint la premsa

—Es veu ben bé que a passes agegantades anem cap a la normalitat